

PHẦN 2

Buổi sáng, Quê Minh vừa bước vào công ty, trên tay cầm bó hoa thật xinh, cô vừa khe khẽ hát vừa cho hoa vào bình cắm.

Xuân khều nhẹ Kim Oanh, khẽ nói vào tai cô:

- Ê, coi kìa, nịnh ông phó ghê hôn.

Kim Oanh cắn nhả:

- Mi khỏi cần nói, ta nhìn cũng thấy biết tất cả rồi.

- Hừm! Hôm nay coi bộ con nhỏ nhà quê này có phần tươi tắn hơn.

Ngọc Hà vừa bước vào thấy hai người bạn chỉ chỗ điều gì đó nên nhìn theo hướng đó, cô phì cười lên tiếng:

- Hai "bà" đang chỉ chỗ cái gì vậy hả?

Hơi giật mình, nhưng hai người trấn tĩnh lại ngay:

- Ê làm chuyện mờ ám gì vậy hả?

Kim Oanh lườm bạn:

- Tự nhiên la lên làm người ta hết cả hồn.

Nhìn bạn phụng phịu, Kim Oanh ôm bụng cười:

- Sao lại nhẹ bóng vía đến như vậy? Làm chuyện mờ ám à?

Kim Oanh quay mặt đi:

- Hứ! Mờ ám gì chứ mi nhìn vào đó đi sẽ biết thôi mà.

Ngọc Hà cũng chen vào giữa hai bạn, cô ghé mắt nhìn vào:

- Trời đất! "Lọ lem" đang làm cái gì vậy hả?

Nguyt bạn, Kim Oanh trề môi dài thườn thọt:

- Nhỏ ấy mà là "lọ lem" trong cổ tích ấy à?

Ngọc Hà lắc đầu:

- Làm gì có lộ lem thời nay thôi. Mà nè, nó đang làm gì vậy?

Kênh mặt, Xuân dài giọng:

- N... i... n... h... nặng nịnh đó!

Ngọc Hà ngơ ngác:

- Nịnh ư? Nhưng mà nịnh ai?

- Thì nịnh ông phó.

- Phi Vũ à?

- Biết rồi còn hỏi.

Kim Oanh lại hội ý với hai người:

- Ê, tụi mình tìm cách chơi con nhỏ ê mặt chơi!

Ngọc Hà hơi nhú mào:

- Bằng cách nào?

Xuân cau có:

- Cách nào thì bây giờ tụi mình bàn nè.

Kim Oanh mím môi nói trong tức tối:

- Cho Phi Vũ hết còn để ý đến nó mới được.

Xuân gật gù:

- Mi nói phải đó Kim Oanh. Mi mà cứ để nó lớn vồn trước mặt Phi Vũ thì nhất định sẽ có ngày mi mất anh ấy luôn.

Kim Oanh hần hộc:

- Nó dám!

Ngọc Hà xen vào:

- Sao không dám, mi lấy tư cách gì chứ? Đây là quyền của Phi Vũ mà.

Mỗi người một câu, Kim Oanh cảm thấy có lý. Mấy hôm nay cô thấy hai người thân thiết lắm. Lo sợ cô hỏi bạn:

- Vậy phải làm sao?

Ngọc Hà đưa mắt nhìn về phía Quế Minh đang đứng, cô tỉ tê với hai bạn:

- Tìm cách triệt hạ con nhỏ đó chứ còn làm sao?

Kim Oanh sốt ruột:

- Bằng cách nào?

Xuân thì thâm bàn tính:

- Bằng cách nào thì tụi mình mỗi người đưa ra ý kiến đi!

Ngọc Hà sốt dẻo đề nghị:

- Chặn đường hù dọa nó...

Chưa nói hết câu đã bị Xuân cắt ngang:

- Làm vậy chẳng khác nào mình tự to cáo mình.

Ngọc Hà nhăn mặt:

- Vậy hả?

Kim Oanh thì lại nói:

- Nè, mình nghĩ thế này...

Nhưng Xuân đã khều nhẹ Oanh khi thấy Minh Bằng cùng Phi Vũ bước vào, cô nói nhỏ:

- Tạm gác lại, chiều tính tiếp.

Cả ba làm như không có gì, họ như đang làm việc tích cực:

Ngọc Hà hắt mặt nói với Kim Oanh:

- Kìa, thấy chưa, họ cười nói vui vẻ đó!

Xuân còn chêm vào:

- Dường như Phi Vũ đang khen bình hoa thì phải, còn đưa tay nâng niu từng cánh hoa nữa chứ.

Kim Oanh cảm thấy tự giận mình lắm. Chuyện vậy mà cô cũng không nghĩ ra để cho lộ lem lăm.

- Hừ! Có gì hay ho chứ?

Tiếng Phi Vũ nói rất to, dường như cố ý để bên ngoài cùng nghe:

- Anh cảm ơn nhé Quế Minh, anh thích ngắm hoa lắm.

Kim Oanh thốt lên:

- Xạo ghê!

Lắc đầu Quế Minh mỉm cười:

- Đừng cảm ơn tôi. Tôi thích phòng làm việc luôn có hoa thôi.

Phi Vũ nhận xét:

- Đây cũng là cái thú vui của con người mà. Người yêu hoa xinh đẹp mà cảm hoa cũng tinh tường.

Mỉm cười Quế Minh vội lắc đầu, cô nhìn anh từ chối:

- Anh quá lời rồi! tôi có là gì đâu!

- Cô khiêm tốn đó thôi!

Rồi những con chữ nhảy múa trên màn hình, Quế Minh như quên hết mọi chuyện xung quanh.

Phi Vũ nhìn cô làm việc, mà lòng dâng lên một xôn xao kỳ lạ.

Lát sau, Minh Bằng chạy vào nói với Phi Vũ:

- Phái đoàn người Anh vừa đến công ty, giám đốc cần một phiên dịch viên.

Phi Vũ nói với Minh Bằng:

- Ra nói với Kim Oanh làm việc với họ là được rồi!

Kim Oanh nghe thấy mà đỏ cả mặt. Nhưng Minh Bằng đã nhìn cô:

- Cô Oanh giám đốc bảo cô ra tiếp đoàn khách nước Anh.

Từ chối thì cũng không xong, nhưng tiếp đoàn thì sợ mình không đủ khả năng. Sợ ê mặt nên Kim Oanh tìm cách từ chối:

- Mấy hôm nay tôi bị cảm viêm họng rồi, làm sao đây?

Phi Vũ bước ra, anh nhìn Kim Oanh chăm chăm:

- Sao hả? Cô từ chối à? Thường khi cô hăng hái lắm mà?

Kim Oanh nhẹ giọng:

- Nhưng hôm nay em bị bệnh thật mà!

Minh Bằng bối rối:

- Tính sao đây anh Vũ?

Phi Vũ quay lại tìm Quế Minh, cô vẫn đang cắm cúi làm việc.

- Anh nhờ em một chút việc, em giúp anh nghe Quế Minh.

Vẫn tiếp tục làm việc, Quế Minh vừa hỏi:

- Việc gì vậy anh Phi Vũ?

- Em có thể tiếp đoàn người Anh cùng với giám đốc chứ.

Ngừng tay, Quế Minh ngạc nhiên:

- Sao lại là em, việc này là của mấy chị bên ngoài phòng ấy mà.

Phi Vũ thở dài:

- Nếu họ làm được thì anh đâu năn nỉ em.

Quế Minh dằn dừ:

- Em làm như vậy mấy chị sẽ phiền đó.

Chặt lưỡi, Phi Vũ vội trấn an:

- Không có đâu! Mấy cô ấy còn hoan nghênh em nữa đó.

Minh Bằng lại chạy vào:

- Nhanh lên anh Vũ, họ đã vào văn phòng rồi.

Nắm tay Quế Minh kéo dừng dậy, Phi Vũ năn nỉ:

- Nhanh lên Quế Minh!

- Nhưng mà...

Minh Bằng nhăn nhó:

- Còn nhưng nhị gì nữa.

Vốn chẳng thích gì Minh Bằng Quế Minh nhìn anh nói như trách:

- Khốn cùng mới nhờ tôi sao anh Bằng?

Đâu có thì giờ để đấu lý với cô, nên Minh Bằng chặt lưỡi:

- Làm ơn đi nhanh cho!

Quế Minh đứng lên, nhìn Minh Bằng một cách nghiêm túc:

- Tôi chỉ nể tình anh Phi Vũ thôi. Còn anh thì đừng hòng.

Minh Bằng cần nể nho nhỏ:

- Làm được trò trống gì mà bày đặt lên giọng chứ?

Ném cho Minh Bằng cái nhìn ngạo nghễ, Quế Minh bước theo Phi Vũ ra ngoài.

Kim Oanh chạy đến bên Minh Bằng:

- Liệu nó có làm được việc không anh Minh Bằng?

Minh Bằng trả lời cộc lốc:

- Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây?

Xuân thì trẻ môi:

- Nhỏ ấy thì làm gì được chứ?

Nhưng Ngọc Hà thì nói khác:

- Không đâu, cô ấy đã tốt nghiệp bằng C Anh văn đấy.

Minh Bằng sực nhớ, anh kêu lên thật to:

- A, tôi nhớ ra rồi, Bằng C Anh văn, bằng A vi tính... cô ấy đều có cả.

Ngọc Hà nguyệt Kim Oanh một cái, cô nói như trách:

- Mi vô tình giúp sức cho nó thi thố tài năng của mình rồi đấy.

Tức tối Xuân đẩy nhẹ Oanh một cái, cô hậm hực:

- Nó sẽ vượt trội tụi mình, và được nhiều người biết đến.

Bật cười Kim Oanh lắc đầu:

- Các người tự hù mình hay sao vậy? Tự nhiên cái thổi phồng sự việc lên cao vậy sao hả? Vớ vẩn thật.

Xuân cần nhằn:

- Chuyện vậy mà mi còn nói là không có gì thật à?

Ngọc Hà chột nẩy ra ý định:

- Nè, tụi mình kéo nhau ra ngoài ấy rình nghe xem sao? Nếu nó bị quê chắc mặt nhìn thấy vui lắm.

Mọi người tán thành ý kiến của Ngọc Hà:

- Đi thì đi sợ ai chứ!

Lát sau mọi người đã có mặt ngay tại cửa sổ phòng tiếp khách.

Họ đều ngạc nhiên thấy mấy người Anh bắt tay thân thiện với Quế Minh. Rồi cô trả lời tiếng Anh rất thành thạo.

Diên người, Oanh ra về. Mọi người thấy nét mặt rạng rỡ của giám đốc thì đã biết sự việc diễn biến như thế nào rồi. Tiếng giám đốc vui vẻ vang lên:

- Cô giỏi lắm đó Quế Minh!

Nhưng Quế Minh lại lắc đầu từ chối lời khen ngợi đó.

- Dạ, chuyện đó ai cũng làm được mà giám đốc.

Ông Thiện Tân chẳng hiểu sao lần đầu tiên nhìn thấy cô, ông có cảm tình ngay. Ông man mác nhớ về quá khứ xa xôi.

- Thưa giám đốc tôi về chỗ làm việc được chưa ạ?

Ông nhìn Quế Minh hồi lâu rồi mới gật đầu:

- Vậy cũng được!

Phi Vũ cũng định cùng Quế Minh về phòng làm việc. Nhưng giám đốc đã gọi lại:

- Cậu ở lại tôi còn bàn với cậu ít việc quan trọng.

Ngồi lại đối diện với ông Phi Vũ chờ đợi:

- Cậu thấy Quế Minh như thế nào?

- Dạ...

- Tôi muốn hỏi về trình độ chuyên môn hãy thành thật mà nói, không cần phải e dè kiêng cử.

Phi Vũ gật gù:

- Dạ, thì giám đốc cũng thấy rồi đó, cô ta rất có tài thực lực hẳn các cô ở phòng tổng hợp.

Rồi ông lại hỏi:

- Thế, như vậy tôi nhận người làm có sai không?

- Thưa, sao giám đốc lại hỏi như vậy ạ?

Giám đốc Thiện Tân lại hỏi thêm, ông có vẻ bí ẩn:

- Vậy sao lúc trước cậu và cậu Bằng bỏ hồ sơ của cô ta?

Hơi ngạc nhiên về câu hỏi ấy, Phi Vũ lúng túng:

- Thưa...

- Thôi, cậu khỏi cần phải thưa gởi làm gì nữa. Hãy về phòng làm việc đi.

Phi Vũ đứng lên, ông Thiện Tân dặn dò:

- Cậu nên quản lý chặt hơn về các cô làm việc ở phòng tổng hợp cho tôi.

- Vâng ạ!

Vừa đi Phi Vũ vừa suy nghĩ. Chẳng hiểu sao giám đốc hôm nay lại hẳn học đến như vậy. Khác hẳn với bản tính thường ngày của ông.

Bước vào phòng Phi Vũ cảm thấy khác lạ hơn ngày thường, mấy cô im lặng, ai làm việc nấy. Thấy lạ, Phi Vũ đằng hắng:

- Sao im lặng vậy ta?

Xuân không thể im lặng, cô ảm ức lên tiếng:

- Có phải anh có mới nói cũ không vậy ông phó?

Chiều tia nhìn về phía Xuân, Phi Vũ hơi nhíu mày:

- Gì vậy Xuân?

Kim Oanh cũng vội vã lên tiếng:

- Hỏi làm gì vậy Xuân. Người ta đâu có thèm để ý đến tụi mình nữa chứ.

Ngọc Hà thì bĩu môi:

- Tôi thì tôi không tin con nhỏ đó có tài đến vậy đâu.

Bật cười, Phi Vũ gật gù:

- A, thì ra nãy giờ các cô nói về Quế Minh đó hả?

Kim Oanh trề môi:

- Ai thèm nhắc đến con nhỏ ấy chứ?

Xuân cũng lên tiếng:

- Tôi không tin rằng ba đưa tôi lại thua con nhỏ quê mùa đó!

Phi Vũ bỗng nhìn các cô cái nhìn nghiêm khắc:

- Này, tôi nhắc nhở cho mà nhớ. Quế Minh là do giám đốc tuyển chọn, các cô coi chừng cái ghế của mình đó.

Kim Oanh nhăn nhó như khi ăn nhầm phải ớt:

- Làm gì mà anh bênh vực cô ấy chăm chăm như vậy?

- Tôi chỉ nhận xét trung thực mà thôi. Mời cô hãy nhìn lại tay nghề của mình đi.

Phi Vũ bước đi, thì Minh Bằng trờ tới các cô xúm quanh anh mời người một câu, Minh Bằng chỉ còn cách lắc đầu tìm cách từ chối!

- Trời ơi! Các cô làm cái gì vậy hả?

Kim Oanh vẫn cố nắm tay Minh Bằng lắc mạnh:

- Anh nói đi! Giám đốc có nói gì em không?

Nhìn cô, Minh Bằng gật đầu:

- Có đó?

Cả ba đồng thanh:

- Ông ấy nói gì?

Muốn được thoát khỏi cảnh này nên Minh Bằng nói bừa:

- Ông nói cô hãy coi chừng đó? Tiếp khách quan trọng mà dám từ chối thẳng thừng như vậy?

Kim Oanh ngồi bẹp dí xuống ghế, như quả bóng xì hơi:

- Em đau bụng thật mà!

- Điều này cô hãy thanh minh cùng giám đốc?

Ngọc Hà xen vào:

- Nhưng đã có Quế anh thay vào rồi cơ mà.

Minh Bằng gật đầu:

- Cũng may là có Quế Minh nếu không các cô đừng hòng yên thân. Hãy đi cảm ơn người ta đi!

Cả ba cô cùng thốt lên:

- Hả? Năn nỉ nó à? Không bao giờ đâu!

Minh Bằng nói một câu công bằng:

- Nếu không có cô ấy thế thân liệu các cô có được yên thân không hả?

Kim Oanh trách:

- Chỉ tiếp đoàn người Anh thôi nà, có gì quan trọng lắm đâu.

Lắc đầu, chép miệng, Minh Bằng xua tay:

- Các cô không biết gì cả. Nhờ cuộc nói chuyện khéo léo tài tình của Quế Minh mà bản hợp đồng được ký kết một cách nhanh chóng thuận lợi.

Kim Oanh hất mặt tỏ thái độ như phản bác lời nói của Minh Bằng:

- Có giỏi thật sự vậy không đó? Hay chỉ là cái nhan sắc mặn mà đồng nội ấy mà anh lại thêm thắc.

- Hừm, nói chuyện với mấy cô thật sự bực mình.

Nói rồi Minh Bằng bỏ đi. Anh đi vào phòng của Phi Vũ và Quế Minh. Thấy cô Minh Bằng đã lên tiếng:

- Xin lỗi nghe cô Quế Minh!

Quế Minh ngạc nhiên nhìn anh:

- Sao anh lại nói vậy? Anh có lỗi gì cơ?

- Tôi đã nhìn lầm cô!

Hất mặt Quế Minh nói một cách kênh kiệu:

- Tôi chẳng có tài gì đâu, chỉ vì ông người Anh đó khoái tôi mà thôi.

Vốn không quen dụ dàng với phụ nữ, nên nghe cô nói vậy Minh Bằng liền đổi giọng:

- Cô tưởng mình đẹp lắm sao? Cô gái lọ lem.

Nhìn anh đăm đăm, Quế Minh đâu lạ gì bản tính kiêu ngạo của anh ta:

- Anh nhầm rồi, tôi chỉ là một cô gái mồ côi thôi. Bởi tôi đâu thể bị tiêm nhiễm lối sống giả tạo khinh người đâu.

Minh Bằng lại chuyển hướng khi nhìn thấy bình bông được cắm thật khéo léo:

- Chà, bình bông đẹp thật, của anh sao Phi Vũ?

Phi Vũ cười cười:

- Theo cậu nó là của ai trong phòng này rồi.

Nhún vai, Minh Bằng phê bình:

- Hoa hồng, hoa cúc, hoa lan, hoa huệ. Mỗi loài có đặc trưng riêng của nó còn...

Phi Vũ ngạc nhiên nhìn thấy bạn ngập ngừng:

- Còn gì nữa sao không nói ra luôn đi!

- Hoa đồng nội thì tinh khiết nhưng mà nhiều gai nhọn khó gần.

Ngầm hiểu ý Minh Bằng muốn nói gì. Nhưng Quế Minh chẳng hề để ý, cô đang cắm cúi vào màn hình vi tính của mình.



Sáng hôm sau vừa đến công ty Quế Minh được lệnh gọi của giám đốc. Cô lo lắng hỏi Minh Bằng:

- Anh có biết giám đốc gọi tôi có việc gì không anh Bằng.

Phẩy tay, Minh Bằng lắc đầu, anh ta vốn chẳng ưa gì cô nên bảo:

- Tôi làm sao mà biết được. Nhưng thường khi giám đốc gọi là có việc chẳng lành đâu.

Tuy là hỏi vậy, nhưng Quế Minh đâu cần phải sợ làm gì.

- Anh hù dọa tôi đó hả?

- Hừ, tôi biết cô có bao giờ sợ ai đâu?

- Vâng! Vì tôi chưa bao giờ làm việc gì sai trái cả. Kể cả chuyên hại người khác.

- Cô muốn ám chỉ điều gì? - Ồ, không đâu, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

Quế Minh quay đi, bỏ mặc Minh Bằng đứng đó, cô biết là anh đang nhìn theo mình.

Đến cửa phòng giám đốc Quế Minh lấy hết can đảm đưa tay gõ cửa. Cô chưa từng sợ ai, nhưng khi đứng trước giám đốc. Quế Minh như thấy mình nhỏ bé thật sự.

Cửa phòng mở, giám đốc tươi cười khi nhận ra cô:

- Vào đi Quế Minh!

Quế Minh ngoan ngoãn đi theo ông, đây là cử chỉ cô chưa từng có với ai.

- Ngồi đi Quế Minh!

- Vâng! Tôi xin cảm ơn ông!

Vừa ngồi xuống, cô nghe ông lên tiếng hỏi:

- Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

- Dạ, trong hồ sơ tôi đã có ghi rõ rồi thưa giám đốc.

- Ồ, không, ý tôi không muốn hỏi tuổi ngoài của cô thôi.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu của cô. Chẳng lẽ ông gọi mình lên đây để hỏi những lời vớ vẩn này, hay là ông...

- Sao hả? Nếu cảm thấy không tiện thì thôi vậy!

Lấy lại bình tĩnh, Quế Minh lắc đầu cô đáp:

- Năm nay tôi hai mươi bốn tuổi. Tuổi thìn đấy ông?

Thiện Tân lẩm bẩm:

- Tuổi thìn con rồng.

- Vâng ạ? Có gì không ông?

Cười khè khà ông nói vui:

- Tuổi thìn rất tốt, tôi nhận cô vào đây làm thật là may mắn cho công ty.

Quế Minh cũng cười đáp lại:

- Ông nói làm tôi phình to mũi rồi nè.

- Tôi nói thật đó Quế Minh.

Rồi đột nhiên ông nhìn Quế Minh chăm chăm, rồi thở dài:

- Trước đây tôi cũng có đứa con gái cùng tuổi với cô đấy!

- Vậy sao? Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?

- Thất lạc mười mấy năm rồi!

Quế Minh nhìn ông thương cảm:

- Ông tìm mà không gặp sao?

- Phải tôi đã cất công tìm kiếm mười mấy năm nay mà không gặp.

Thấy ông buồn tâm trạng của Quế Minh tự nhiên cảm thấy nao nao, cô an ủi:

- Nhưng hiện giờ nghe đâu ông cũng có con lớn rồi mà.

Thở dài ông lại nói:

- Thì có đó, nhưng tội nó đều vô tích sự cả.

Quế Minh buộc miệng an ủi:

- Ông đừng buồn, biết đâu khi mỗi chân lảng tử anh chị ấy sẽ quay về phụ giúp với ông thì sao?

Xua tay ông lại nói:

- Tụi tôi nói đừng quậy phá tôi như vậy là cũng đủ lắm rồi. Tôi thật sự rất mệt mỏi với chúng nó.

Quế Minh lại an ủi, lời của ông rất chân tình:

- Biết đâu trong những đứa con của ông cũng có người có hiếu với ông thì sao?

- Trừ khi...

- Trừ khi làm sao hả ông?

Hướng mắt nhìn vào xa xăm, ông Thiện Tân thở dài:

- Tôi rất muốn tìm lại đứa con gái của mình. Tôi tin chỉ có nó mới giúp được tôi.

Quế Minh cảm thấy xót xa cho vị giám đốc của mình. Cô đột nhiên lên tiếng:

- Quê ông ở đâu? Tôi có thể giúp gì được cho ông?

- Ngày trước quê tôi ở tận Cà Mau.

- Cà Mau ư...

- Đúng như vậy? Sao cô có vẻ ngạc nhiên đến vậy?

Lắc đầu, Quế Minh nói nhanh:

- Dạ không, vì quê nội tôi dường như cũng ở đó.

- Có khi nào cô về trên đó không?

Quế Minh ngần ngại:

- Tôi... tôi từ thuở bé đến giờ chưa được về thăm lần nào.

- Vậy sao?

Thấy ông nhìn mình bằng ánh mắt như hờn trách, Quế Minh hiểu ý nên vội nói:

- Vì từ thuở nhỏ tôi phải bận học, vả lại ông bà nội tôi đã qua đời hết rồi!

Ngước nhìn ra ghé, Ông Thiện Tân thở dài:

- Vậy sao?

Quá sốt ruột, Quế Minh đã bao lần muốn hỏi ông về việc gọi cô lên đây. Nhưng ngại không dám hỏi. Cô mím môi:

- Thưa ông! Còn gì nữa không ạ?

Như sực nhớ, ông đứng vụt lên, đến bàn làm việc lấy ra một hộp nhỏ đưa cho Quế Minh:

- Đây là món quà tôi tặng cho cô đó Quế Minh!

Rất đỗi ngạc nhiên, chẳng hiểu sao hôm nay ông lại tặng quà cho mình. Tròn mắt nhìn ông Quế Minh ấp úng:

- Thưa giám đốc... tôi...

Ông Thiện Tân nghiêm nghị:

- Cô đừng ngại, đây là món quà tôi tặng cho cô thay lời cảm ơn vì hôm ấy cô đã đón đoàn người Anh thành công.

- Dạ, chuyện ấy đâu có lớn lao gì.

- Cô đừng ngại, đây là chiếc máy di động giúp cô trong giao tiếp dễ dàng thôi.

- Trời đất! Mình cũng đang định mua cơ mà, nên nhận đi chứ đây là món quà thưởng cơ mà. Nghĩ là làm, Quế Minh đưa tay đón nhận chiếc hộp.

- Tôi cảm ơn giám đốc.

Ông nhìn cô một cách thân thiện nói:

- Cô hãy cố gắng làm việc tốt đi. Tôi sẽ không bạc đãi cô đâu.

Quế Minh xúc động:

- Dạ, tôi biết rồi giám đốc.

- Không còn gì nữa, cô hãy ra ngoài làm việc đi.

Quế Minh đi ra rồi, ông Thiện Tân vẫn còn ngồi đó thật lâu. Đôi mắt ấy dường như rất quen thuộc đối với ông, nhưng đôi lúc ông cũng thấy mơ hồ xa xăm.



Tối hôm ấy, Quế Minh vừa nấu nướng vừa hát bản nhạc vui.

- Quế Minh!

Quế Minh giật bắn người, cô ngược lên:

- Ôi, anh Ba, làm em hết cả hồn.

Ngồi xuống bàn làm việc của mình, Hoàng Huy chống cằm hỏi một cách tò mò:

- Làm gì mà em có vẻ vui lắm vậy?

Quế Minh né tránh:

- Em lúc nào cũng vậy mà anh Ba, chứ đâu phải là hôm nay chứ!

- Nhưng nhất định là hôm nay em có chuyện vui.

- Không có!

Nhưng điện thoại di động reo, nó đã tố cáo cô, Quế Minh dùng dằng:

- Mới đây ai mà biết số để gọi chứ.

- Thôi nghe đi cô, để réo hoài sốt ruột lắm đó.

Quế Minh đành phải mở điện thoại để nói chuyện:

- Alô! Quế Minh nghe đây.

Bên kia đầu dây, Phi Vũ nói như reo lên:

- Tôi đây, Phi Vũ nè Quế Minh!

- Anh gọi tôi có gì không?

- À, nhưng tôi chỉ muốn thử xem máy hoạt động tốt không thôi vậy mà.

- Sao anh biết tôi có điện thoại vậy Phi Vũ?

- Chính giám đốc nói với tôi như vậy và còn bảo tôi gọi điện cho cô nhân tiện thử máy luôn đó mà.

- Vậy hả?

- Bên ấy có nghe rõ không?

Hừm! vớ vẫn không nghe rõ làm sao trả lời được. Nhưng Quế Minh lại nói:

- Rất rõ nữa là đằng khác. Còn gì nữa không anh?

- À, tôi không dám làm phiền cô nữa đâu.

- Bye!

Vừa tắt máy. Hoàng Huy đã lên tiếng chọc cô:

- Sao hả? Mới có điện thoại là có anh chàng gọi đến rồi sao?

- Phi Vũ đó mà!

- Thì anh nói Phi Vũ chứ còn ai?

Biết anh chọc quê mình, nên Quế Minh rượt đuổi anh để thọt lét. Hoàng Huy thì rất sợ thọt lét nên chạy vòng quanh bàn làm việc. Quế Minh ôm được anh, hai người té chổng lên nhau.

- Ôi đau quá!

Hoàng Huy hốt hoảng, anh rời rích lo lắng cho cô:

- Em có sao không Quế Minh?

Nhăn nhó mặt mày Quế Minh chu môi phụng phịu:

- Cái chân của em...

Hoàng Huy quính lên, anh hấp tấp kéo ống quần cô lên:

- Để anh xem có sao không?

- Ôi!...

Thu Cúc đến đã lâu, cô nhìn thấy hết cảnh ấy. Hết chịu nổi cô hét lên:

- Các người làm cái trò gì vậy hả?

Cả hai giật mình, Quế Minh là người thấy quê nhất, nên cô đứng phất dậy nói to:

- Còn cô, còn cô, sao vào nhà người ta mà không gõ cửa?

Thu Cúc hậm hực:

- Cô là ai mà dám nói với tôi như vậy?

Quế Minh cũng không vừa, hất mặt hỏi lại:

- Vậy còn cô, cô là ai mà mặt lịch sự đến vậy? Vào nhà người ta chẳng chịu gõ cửa chứ hả?

- Cô...

Ngồi xuống bàn, Quế Minh mới nhận thấy gương mặt Hoàng Huy thất sắc nhìn hai người.

Quế Minh chẳng hiểu chuyện gì cả, bên nhảy bỏ lại bên anh lo lắng:

- Anh Ba, anh làm sao vậy... anh... bị bệnh ư?

Nhăn mặt Hoàng Huy đẩy Quế Minh ra anh cười:

- Cô ấy là Thu Cúc mà anh thường nói với em đó.

Trợn mắt, Quế Minh áp úng:

- Chị... chị ấy... là Thu Cúc?

Hoàng Huy gật đầu xác nhận:

- Đúng đấy!

Rụt cổ le lưỡi, Quế Minh kêu lên:

- Chết cha em rồi, anh Ba!

Hoàng Huy quay mặt đi nơi khác:

- Cho em bỏ cái tật hô đồ, xón xa xón xác làm chi.

Giậm chân, Quế Minh nhăn nhó:

- Làm sao anh Ba?

Nhìn mặt nhăn nhó của Quế Minh, Hoàng Huy không nén được cười, anh lắc đầu:

- Em đến xin lỗi chị Cúc đi.

Lấm lét, Quế Minh buộc miệng nói với Thu Cúc:

- Em xin lỗi! Em không biết chị đến nên mới nói như vậy. Xin chi bỏ qua cho.

Quay mặt đi nơi khác như vẫn còn giận, Thu Cúc nạt ngang:

- Hai người đừng đóng kịch nữa, không qua mắt được tôi đâu.

Quế Minh khẩn trương:

- Đâu có đóng kịch gì? Em là em gái của Hoàng Huy thật mà, chị tin em đi!

Vẫn không quay lại Thu Cúc vẫn gắt gao:

- Cô im đi! Tôi không muốn nghe cô nói gì nữa cả.

Quế Minh quay sang cầu cứu Hoàng Huy:

- Anh Ba! Hãy nói gì đi chứ? Sao anh làm thình hoải vậy?

Hoàng Huy bước đến cạnh Thu Cúc, anh nói thật ngọt ngào bên tai cô:

- Em về khi nào mà không cho anh hay để đi rước em?

Quay lại nhìn anh, Thu Cúc lắc đầu:

- Có hẹn anh cũng đâu đã đến được.

- Sao em lại nói vậy?

- Sao hả? Bộ em nói không đúng à? Vậy cho em xin lỗi.

Thấy mình vẫn phải nói rõ cho cô biết mối quan hệ giữa anh và Quế Minh, nên Hoàng Huy nắm tay cô:

- Quế Minh chỉ là đưa em kết nghĩa của anh thôi!

Rút mạnh tay về, Thu Cúc nói to:

- Anh không được đụng đến người tôi.

Thấy tình hình càng lúc càng gay cấn, Quế Minh nhăn nhó:

- Chị à, chị không tin tôi thì cũng tin anh ấy chứ. Tội em chỉ là anh em kết nghĩa thật mà.

Không ngờ, Thu Cúc lại nạt ngang:

- Cô im đi!

- Vậy em đi vào trong nghe anh Ba. Anh cố gắng lên nhé.

Tự nhiên cô bị Thu Cúc gọi giật lại:

- Cô đứng im đó!

Nhăn mặt, đưa tay gỡ đầu Quế Minh cẩn thận:

- Đã nói người ta là anh em của nhau rồi mà chẳng chịu tin, chán chết đi được!

Hoàng Huy biết tánh của Quế Minh, cô ta chỉ chịu nhượng bộ có giới hạn thôi. Cô ta mà tức lên rồi thì chuyện trở nên rắc rối. Nên anh lại nói, giọng cầu hoà:

- Em không tin anh sao Thu Cúc?

- Muốn người ta tin trừ phi mình đừng làm.

Nghê nóng nơi sống mũi vì tự nhiên cái bị hiểu lầm, Quế Minh trợn trừng mắt:

- Chị ta thật hết thuốc chữa. Em hông chịu bị hiểu lầm vậy đâu anh Ba à!

Hoàng Huy cũng nhăn mặt, anh đưa tay gỡ đầu:

- Hãy tin anh đi mà Thu Cúc!

Vẫn bướng bỉnh một cách thật gay gắt, Thu Cúc ùng ùng giậm chân:

- Anh muốn em không giận, trừ khi...

- Trừ khi làm sao hả em?

- Anh đuổi con nhỏ đó ra khỏi nhà này thì em mới tin.

Cả Hoàng Huy cùng Quế Minh đều quay nhìn Thu Cúc một lượt. Quế Minh lên tiếng trước:

- Đuổi tôi ư? Tôi đã nói với chị bao nhiêu lần rồi giữa tôi và anh Hoàng Huy chẳng có gì cả, ngoài tình anh em.

Bật cười khan, Thu Cúc nói với giọng mỉa mai:

- Ai tin được trong gian phòng nhỏ hẹp này, một nam một nữ ai biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cả hai trợn mắt nhìn nhau. Quế Minh bị xúc phạm danh dự, nên cô chẳng cần giữ kẽ nữa, cô quát lên:

- Chị nên im cái miệng chị lại đi chị có tin là tôi tát cho chị mấy cái không?

Thu Cúc sùng sộ:

- Cái gì? Cô đòi đánh tôi ư? Liệu cô có cái gan đó hay không?

Quế Minh hất mặt, cô cao giọng:

- Tôi chưa từng sợ ai cả, dù người đó là quyền cao chức trọng. Không biết điều tôi vẫn xử đẹp cho coi.

Thu Cúc lại cười khan:

- Thật ra cô nói chuyện cũng không thua gì đám bụi đời cả.

Quế Minh đột nhiên gật đầu:

- Vâng! Tôi là dân bụi đời được anh Huy đem về đây cho tá túc đây.

- Hừ! Hèn gì ăn nói giống dân anh chị chợ búa.

- Đúng chị nói một câu rất hay. Nhưng tôi là như vậy chẳng ai cười cả. Còn chị thì mới đáng tiếc, có cha có mẹ lại ăn học cao mà ăn nói và cử chỉ đâu thua gì kẻ bụi đời như tôi.

Bị Quế Minh xúc phạm đến mình, Thu Cúc tức điên lên. Cô nhìn Hoàng Huy mà trút cơn giận của mình:

- Hừm! Em không ngờ anh đứng im cho người ra chửi em như vậy!

Hoàng Huy cố tình giải thích:

- Quế Minh nó là em của anh và chị hai thật đó, nếu em không tin thì hỏi chị Hai anh xem.

Thu Cúc đâu còn tâm trí để mà hỏi, cô ùng ùng bỏ ra về.

Quế Minh thì miệng méo xệch qua một bên:

- Em hại anh rồi anh Ba! Chạy theo chị ấy đi!

Hoàng Huy làm theo lời Quế Minh như cái máy. Anh liền chạy theo Thu Cúc để giải thích.